

[Vagn Bro.]

glæder mig over, at den højtærede Minister er enig i det Hovedsynspunkt, jeg gjorde mig til Talsmand for. Jeg skal kun gøre een Bemærkning, nemlig den, at den højtærede Minister i sin Redegørelse bemærkede, at Lægerne nu var gaaet Sagsanlæggets Vej. Det er jo en ganske udmærket Ting, men under andre Omstændigheder lader man et Sagsanlæg gaa sin Gang, hvorefter det viser sig, hvem der har Ret, og hvem der har Uret. Her har Lægerne imidlertid gjort dette, at de parallelt med Sagsanlægget lader løbe en Blokade. Jeg vil nu henstille til den højtærede Minister, om der ikke er en Mulighed for, at man kunde gaa den Vej, som er den rimelige, at alle Parter, ogsaa Lægerne, ventede med de stærke Midler, indtil Landets Domstole havde talt.

C. J. F. Sven: Den højtærede Minister følte sig aabenbart noget pikeret over, at jeg, et usselt Medlem af dette høje Ting, havde tilladt mig at fremsætte nogle Bemærkninger om det af den højtærede Indenrigsminister nedsatte Udvalg. Jeg forstaaer det aldeles ikke. Jeg har kun i al Beskedenhed tilladt mig at give den højtærede Minister et godt Raad for det Tilfælde, at han i Fremtiden ønsker at nedsætte Udvalg eller Kommissioner med Repræsentanter for Partierne, nemlig dette, at det bliver Partierne, der faar Lov til at udpege de paagældende Repræsentanter. I øvrigt troede jeg, at enhver, selv om han er nok saa stor, ikke var bange for at modtage et godt Raad — og jeg regnede ogsaa med, at selv den højtærede Indenrigsminister ikke var det — der er jo ingen, der siger, at han behøver at følge det. Jeg kender jo nok saa meget til den højtærede Minister, at jeg véd, at de gode Raad, der kommer fra konservativ Side, maaske har særlig vanskeligt ved at trænge igennem — men det var, som sagt, kun et godt Raad. (*Indenrigsministeren* [Dahlggaard]: Ikke, naar blot de er gode). Det var et godt Raad!

I mine Bemærkninger laa selvfølgelig ikke den fjerneste Kritik af min ærede Ven det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen. Den højtærede Minister mente, at jeg skulde anse denne udmærkede Mand for en Nikkedukke. Nej, der findes indenfor min Gruppe ingen Nikkedukker — i hvert Fald ikke i Hænderne paa den højtærede Indenrigsminister, det kan jeg nok sige. Nej, det var slet ikke dér, jeg vilde sætte ind. Jeg vilde sætte ind paa dette, at den højtærede Minister vilde gaa udenom Partierne, hvilket forundrede mig, da der vel ikke findes — og det

synes jeg er saa udmærket godt — en mere enrageret Partimand end netop den højtærede Indenrigsminister, og netop derfor staar jeg lidt uforstaaende overfor dette Udsagn. Men det kan jo være, den højtærede Minister er saa ny i Tjenesten, og at han, efterhaanden som Embedsmodenhed og Erfaring daler ned over ham, i højere Grad vil kunne se Rigtigheden af de Betragtninger, jeg gjorde mig til Talsmand for.

Den højtærede Minister kom ind paa enkelte af de Bemærkninger — for øvrigt ikke alle —, som jeg havde fremsat: Den højtærede Minister mente, at Bestemmelsen i § 3, sidste Stykke, som jeg havde kritiseret, i Virkeligheden kun var en Overførelse af de Regler, der har været gældende siden 1909. For det første er det nu ikke rigtigt, Bestemmelserne er formuleret om; og dernæst skulde man dog være kommet noget videre end i 1909, rent bortset fra, at de paagældende Regler i 1909 havde deres naturlige Forklaring ud fra den historiske Udvikling med Hensyn til den kongelige Sundhedskommission. Da var det forstaaeligt, men nu er det virkelig efter mit Skøn ganske meningsløst at optage saadanne Bestemmelser i Loven.

Det er en Misforstaaelse at tro, at jeg har kritiseret det Forhold, at Medicinaldirektøren eller Formanden for Sundhedsstyrelsen samtidig med at være Formand er Konsulent — det har jeg ikke det fjerneste imod, det er vist udmærket. Men det, jeg nævnte, er, at det, naar man som i Lovforslaget vil opstille et vist sagligt Modsetningsforhold mellem Konsulenten og Medicinaldirektøren, og der eventuelt skal kunne tilkaldes en tredje Person, vil blive noget vanskeligt at forene de to Stillinger. Jeg tror, enhver vil give mig Ret i, at det er uhyre vanskeligt. Jeg ved ikke, om Medicinaldirektøren er i Stand til i Fremtiden at spalte sig, saaledes at han som Konsulent kræver en tredje Mand tilkaldt, medens han som Medicinaldirektør modsætter sig det, og jeg synes i hvert Fald ikke, man skal udsætte Medicinaldirektøren for at komme i en saadan tragisk Konflikt, som det kan blive, naar han paa een Gang skulde repræsentere to forskellige Anskuelser.

Jeg synes, den højtærede Minister har Uret, naar han vil gøre gældende, at Forholdet efter Lovforslaget bliver praktisk talt det samme som efter de nugældende Regler, hvad angaar Medicinaldirektørens Myndighed — og det var jo egentlig Kvintessensen af den lange Tale. I den nugældende Lov staar der: